

blikke dog ikke hyppige hos ham, han holdt absolut mest af at tale selv. Ved Siden af en ubegrænset Modtagelighed — og som Modvægt herimod — besad han endnu i den graanende Alder en næsten ungpigeagtig Meddelelsestrang, der undertiden kunde udarte og blive lidt sladdervorn og da ikke fri for Malice.

Denne hans hensynsløse Livfuldhed havde bidraget mere, end han selv forstod, til den Modstand og Uvilje, hvormed han var bleven mødt. Den havde Gang efter Gang fjernet ogsaa Venner og naturlige Forbundsfæller fra ham ved at krænke de nordisk-germanske Forestillinger om mandig Værdighed. Hans Naturel var i det hele saa fremmedartet, saa uforligeligt med den danske Nationalkarakter, at han nødvendigvis maatte støde an, saa meget mere, som han — i betegnende Modsætning til de jødiske Skribenter, der før ham var optraadt i den danske Literatur — hverken søgte at tilpasse sine fremmede Ejendommeligheder efter Omgivelserne eller at gøre sig interessant ved at stille sig udenfor med et farisæisk: „Hvad vil jeg imellem Jer?“ Han havde aldrig tvivlet om sin Berettigelse til at tale med. Han havde endog meget tidlig følt sig særlig kaldet til at spille en Rolle i Nationen og det netop paa Grund af dette unationale i hans Afstamning, der satte ham istand til at betragte det hjemlige Liv paa Frastand og bedømme det uden Fordomme.

Hertil kom, at heller ikke hans Dannelse var af den sædvanlige dansk-tyske Art. Han havde sin aandelige Hjemstavn i romansk Kultur, og hans Forkærlighed for fransk Smagsforfinelse — den han som ung lagde for Dagen ogsaa ved en vis ydre Elegance — gjorde ham straks mistænkt mellem hans Landsmænd, ikke mindst i den lærde Verden. I Grunden havde han sine bitreste Modstandere indenfor selve Universitetets Mure. Med sit smukke og meget velplejede Haar, sit store, altid snehvide Skjortebryst, sit hele omsorgsfuldt hægede Ydre var han nøjagtig saadan, som de gamle teologiske Professorer forestillede sig en Charlatan.

Dog, alt dette var endnu ikke tilstrækkeligt til at forklare den overordentlige Virkning af hans Optræden. Han besad visseligen glimrende Evner men var dog ikke, hvad man i Almindelighed forstaar ved et „Geni“, ingen selvfølende Aand, ingen Nyskaber. Sammenlignet med hjemmeavlede Originaler som Grundtvig eller Kierkegaard kunde han endog synes at